

כירה פרק שלישי שבת

מ

עין משפט נר מצוה

סדר ביה רבי עקיבא... כדאמרין בירקין דלעיל (דף טו): לטון מרביע מכבד משה קף מואנים ומכריע את שבענו עגון הכא בחמין אסור השאלה הוה ליה ר' שמעון דמחיר בחמין יחיד במקום שנים נמאל ר' יהודה מכבד את קף המשקולת שהרי ר' יהודה עם רבי מחיר שום לאיסור ובלטן מותר היו ליה ר' מאיר בלוגן יחד במקום שנים נמאל ר' יהודה מכבד את קף המשקולת: ס"פ. דל"ד יוחנן הלכה כדברי המכריע במכריע במשנה כי היא דמסלולות: כעין פניו. כלומר כל אבר צפני עגמו: רוחן כסן כל גופו. ביחד אלא שמשייר אבר אחד: איסיביס כל פניו. ולכא לטעי' כעין פניו ידיו ורגליו דהא כל גופו יחד קאמר מין מאבר אחד: א"ל רב יוסף לאביי. משום דגלגל אביי צבית רבה בר רמחמי שהיה ראש קודם רב יוסף ומה היה שאלט רב יוסף איד היה רואהו טוגא: מי טביד כשפטמי' דרבי. בהא מילתא דרמייה: מאי פכטי ליה. שטיה דהש"ס פרכא ליה: לא שמיס ליה.

[לעיל כט:]

[לעיל נט:]

[לעיל מ"ח:]

חיבת לוי' רחמי לרבינו יהודה גלוי

גליון הש"ס תוס' ד"ס דילמא הי' במחמיון וכו' א"ע"ג דלא קאמר נחמנו. פ"י חסדא למך ר"ח הלכות בית הכמורה:

מכבד משה קף מואנים ומכריע את שבענו עגון הכא בחמין אסור השאלה הוה ליה ר' שמעון דמחיר בחמין יחיד במקום שנים נמאל ר' יהודה מכבד את קף המשקולת שהרי ר' יהודה עם רבי מחיר שום לאיסור ובלטן מותר היו ליה ר' מאיר בלוגן יחד במקום שנים נמאל ר' יהודה מכבד את קף המשקולת: ס"פ. דל"ד יוחנן הלכה כדברי המכריע במכריע במשנה כי היא דמסלולות: כעין פניו. כלומר כל אבר צפני עגמו: רוחן כסן כל גופו. ביחד אלא שמשייר אבר אחד: איסיביס כל פניו. ולכא לטעי' כעין פניו ידיו ורגליו דהא כל גופו יחד קאמר מין מאבר אחד: א"ל רב יוסף לאביי. משום דגלגל אביי צבית רבה בר רמחמי שהיה ראש קודם רב יוסף ומה היה שאלט רב יוסף איד היה רואהו טוגא: מי טביד כשפטמי' דרבי. בהא מילתא דרמייה: מאי פכטי ליה. שטיה דהש"ס פרכא ליה: לא שמיס ליה. *לרבה הא תיובתא משום הכי מספקא ליה לרב יוסף ברבה דדילמא עביד כרב: ולי לא שמיטא ליה. אמולי מספקא ליה לרב יוסף: הא ודאי עביד. רבה כגל מילי כרב: כחופרי דרב סופ עביד. בר מהני הלח חומרי אכל כקולי דרב איכא דלא עביד והא קולא הא ודילמא לא עביד: שפסקו נקבין. שלא ילא מחמיו: רוחן כו מיד. ואלן לרבי להחמין בכדי שיטעשה לט' שפקקו נקביו וסוק נקבים שמרחן מתחמם על ידיהן שאור ניסקת במחמן מתחמיו *לוי' ויעקר רוחן ב מיד שהרי לא נחמם בשבת, אכל בשבת לא שהרי גזרו על הרחילה: ופספספ צביס פסיון. שלפני המרחן ולא בתוך המרחן שלא יאמרו רוחן הוא כדאמרן דאסרו את הרחילה אכל הזיעה החירו, והיך היא זיעה? עומד או יושב צבית המרחן ואיטו טוק מים עליו והוא מתחמם ומזיע: פסופין בנפרים. ולא היו לריבין לחוש שמה נחממו בשבת מחמו של מרחן: פסיונו לאסור. את הזיעה: פספספוס. בתי מרחן גדולים: פסיון כפן. מולך כסוקן לפי דרבי ולא להזיע: ואינו טושט. שמה יאמרו מזיע הוא ולע"ג דאסרו את הזיעה: מאי עובדי עבידי. דקאמר לעיל שאסרו זיעה על ידיהן: אסרו לן את הפסין. לגמרי: ועדיין היו רוחלין בחמין. שהוחמו מצע": שאין פדכר טוגא. שלא היו ציבור יכולין לקבל מתוך שאסרו להם את הכל: כמקומה טוגא. לאיסור: כי

דילמא הי' במחמיו' אכל בצרייתא לא א"ע"ג דלא קאמר במשנתיו *הכא, משמע דלון הלכה כמוהו משום דהסא מחמיו' דלא כוהיה*: הלכה כדברי המכריע. הכרעה כגון קולי מטלנות שרי'א ר"י הזכירו בפירוש צדכריהס מוקף ואיטו מוקף דהיינו תלמו במגוד והגיוהו אחריה

הדר ביה ר"ע לגביה דרבי יהושע *ואי מכללא מאי? דילמא הי' במחמיון אבל בברייתא לא א"ל אלא בפירוש שמעי ל' אתמר חמין שהוחמו מע"ש רב אמר למחר רוחין בהן כל גופו אבר אבר ושמואל אמר לא התירו לרחין אלא פניו ידיו ורגליו מחמין חמין שהוחמו מע"ש למחר רוחין בהן פניו ידיו ורגליו אבל לא כל גופו תיובתא דרב? אמר לך רב לא כל גופו: בבת אחת אלא אבר אבר, והא פניו ידיו ורגליו קתני? כעין פניו ידיו ורגליו תא שמע לא התירו לרחין בחמין שהוחמו מע"ש אלא פניו ידיו ורגליו ה"נ כעין פניו ידיו ורגליו כותיה דשמואל? החמין שהוחמו מע"ש, למחר רוחין בהן פניו ידיו ורגליו אבל לא כל גופו אבר אבר ואצ"ל חמין שהוחמו ב"ש רבה מתני לה הא שמעתא דרב בהא לישנא: חמין שהוחמו מע"ש למחר, אמר רב רוחין בהן כל גופו ומשייר אבר אחד איתביה כל הני תיובתא, תיובתא. א"ל רב יוסף לאביי רבה מי קא עביד כשמעיתא דרב: א"ל לא ידענא מאי תיבעי ליה פשיטא דלא עביד דהא איתותב: *דילמא לא שמיטא ליה, ואי לא שמיטא ליה דהא עביד? אמר אביי כל מילי דמ' עביד כרב בר מהני הלח דעביד בשמואל (*) [ממילין מבגד לבגד ומדלקין מנר לנר והלכה כר"ש בגרידה] ברימר דרב עביד, כקולי דרב לא עביד. *מרחן שפקקו נקביו מע"ש, למוצי' רוחין בו מיד, פקקו נקביו 'מע"ש למחר נכנס ומוזיע ויוצא ומשתטף בבית החיצון אמר רב יהודה מעשה במרחן של בני ברק שפקקו נקביו מע"ש, למחר נכנס ראביע ור"ע והויעו בו ויצאו ונשתטפו בבית החיצון אלא שחמין שלו מרפין בנסרים, בשבא הדבר לפני חכמים אמרו אף על פי שאין חמין שלו מרפין בנסרין, ומשרבו עוברי עבירה התחילו לאסור. אמר רביב' לרבינ' ממילי בהן ואינו הושטא מאי עוברי עבירה? דא"ר שמעון בן פזי אמר ריב'ל משום בר קפרא בתחלה היו רוחצין בחמין שהוחמו מע"ש, התחילו הבלנים להרם בשבת ואומרים 'מערב שבת הוחמו' אסרו רוחצין בחמין והתירו את הזיעה ועדיין היו רוחצין בחמין ואומרים 'מוזיעין אתנו אסרו להן את הזיעה והתירו חמי מבריה, ועדיין היו רוחצין בחמין האור' ואומרים בחמי מבריה רהצנו אסרו להן חמי מבריה והתירו להן את הזיעה, ראו שאין הרבר עומד להן התירו להן חמי מבריה 'זיעה במקומה עומדת, אמר רבא האי מאן דעבר אדרבנן שרי למיקרי ליה עבריינא, במאן

[פ"י כרית ימי נחמנו קאמרין וכו' כ"י' ה"א] [ועי' תוס' נחמנו ח"א: ד"ס פ"י קאמר וכו' מילת כ"אוף ח"א]

הלח שגילו צדכריהס שיש סברא לחלק צבייהס אלא שברחם להם דסוף סוף אין לחלק צבייהס לקי הוי ר' עקיבא שמחלק צבייהס מכריע וכן ר' יהודה הוי מכריע דר' שמעון ור"מ הזכירו צדכריהס חמין וטון והכרעה שליטת דלא הויה הכרעה הוי כי הויה דפ"ק דפסחים (דף כ"ה) צבית של יין של מרומה שנתמאה ב"ש אומרים תשפך *הכל וצ"ה אומר שיטעה זילף אמר ר' ישמעאל בר' יוסי אני אכריע בשדה תשפך *הכל וצבית תעשה זילף אמרו לו אין הכרעה שליטת מוכרעת משום דלא הזכירו ב"ש וצ"ה צדכריהס ציית וסדה ולא גילו שיש סברא לחלק ציין בית לשדה חשיב לה הכרעה שליטת ולא כפירוש הקוגרם דפ"ק החס דטעמייהו דב"ש לא משום דפ"ק אלא מטעם אחר כמו משום ריחא אלא משום דלא הזכירו צדכריהס ציית וסדה כפ"י וה"ה דהוה מלי למימר ליה דלון הכרעה תלמיד הכרעה כדאמר הכא אלא רבנא אמרו דלפי לא היה תלמוד אינה הכרעה והא דתנן צדכריות (דף מג:) ב"ש אומרים מצדך על השמן ואח"כ מצדך על ההדס וצ"ה אומרים מצדך על ההדס ואח"כ על השמן ח"י' גמליאל אני אכריע שמן זכית לריוח וזכית לסיכוח הדס לריוח זכית לסיכוח וזכית לריוח ח"י' יוחנן הלכה כדברי המכריע פ"ח החס דהויה כהכרעה שכל הש"ס ולא נהירא דלא הויה הכרעה אלא כפ"י והחס איטו אלא מפרש טעמא דצית שמי' ר"ה פ"י אין הכרע' שליטת מוכרעת היינו הכרע' דור שליטי כמו ר' ישמעאל בר' יוסי שהיה דור שליטי לב"ש וצ"ה ולא דוקא דור שליטי אלא היה שני וכל מקום נקט הכרעה שליטת משום צרייתא דפסחים:

למוציא שבת רוחן מיד. דוקא לרחון אכל הזיעה נכנס חפ' בשבת ומוזיע כמו ב"ש כדאמר בסמוך דלפי' בשבת הוי זיעה שריא עד הגזירה ולאחר גזירה לפילו ב"ש אסרו דלזיוס טוב קתני משרבו עוברי עבירה התחילו לאסור והוה מלי לערוביניהו וליחמניהו מרחן שפקקו נקביו מערב שבת או מערב יום טוב למחר נכנס ומוזיע ולמוציא שבת ויום טוב רוחן מיד אלא אז עריב ותני ליה הוה אחינא דדוקא בשבת אסרו הזיעה ולא ציוס טוב דעובדא דמייית בשבת הוה להכי מפליג ליה השתא משרבו עוברי עבירה קאי לזיוס טוב אכל לא חשבת דזיעה לא הוה כרעה גבי שבת: אלא שמחין שלו מרפין חמי מבריה וזיעה ר"ע ורגליו חסר רבי מופני

כ"י פ"י פקקו נקביו מערב יום טוב למחר נכנס ומוזיע ויוצא ומשתטף בבית החיצון. וכן עשר ר' אליעזר בן עזריה ור"ע במרחן של בני ברק. משרבו עוברי עבירה התחילו לאסור שחיו בחמין בשבת ואומרים מע"ש החמין. אסרו להן חמין והתירו הזיעה כ"י. ואסיקנא אסרו להן אפילו חמין שהוחמו מע"ש ואפילו חמי מבריה וכו' חמי האור. ואפילו זיעה אסרו להן

עין משפט נר מצוה

עין משפט נר מצוה

עין משפט נר מצוה

עין משפט נר מצוה